

При издаване на оспорения отказ за предоставяне на поисканата информация, административният орган е посочил, че по т.1 и т. 2 достъпът е отказан на основание чл. 37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, във връзка с чл. 2, ал. 4 от ЗДОИ, чл. 4, ал.1 от ЗЗЛД и чл.17, ал.3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/. Прието е, че в докладите се съдържа информация за имената и длъжностите на служители от администрацията на МС и комплекс „Бояна”, която би могла да доведе до индивидуализиране на конкретни физически лица, т.е. която представлява „лични данни”, както и че би могло да съдържа информация от трудовите и служебни досиета на служителите, съответно, че тези лица не са дали изрично съгласие за предоставянето ѝ.

По т.3 от заявлението, а именно до доклад на Главния инспекторат на МС за извършена проверка по писмена резолюция на министър-председателя по повод постъпила информация от ДАНС е отказан на основание чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ. Посочено е, че писмото на председателя на ДАНС, по повод на което е разпоредена проверката, както и материалите от проверката /вкл. и доклада от проверката/ съдържат класифицирана информация. За да отмени административния акт съдът е изложил мотиви, че той е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Решението е правилно.

Неоснователен е доводът на касатора, че съдебното решение е постановено в нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД, според който обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие съгл. чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД. В случая, както правилно е посочил АССГ, цел на исканата информация не са личните данни на служителите, а съдържащата се в докладите обществена информация, свързана с обществения живот и даваща възможност на заявителя да си състави собствено мнение за дейността на задължен по закона субект на обществена информация. Затова приложимата норма, защитаваща личните данни е чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ, която указва, че основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес. За да бъде дадено или отказано съгласие от третото лице, то трябва да бъде запитано, което не е направил административният орган. Както правилно е посочено от АССГ, процедурата по чл. 31, ал. 2 от ЗДОИ предвижда задължение на административния орган да поиска изрично писменото съгласие на третото лице в 7-дневен срок от регистриране на искането за достъп до обществена информация. Ето защо, административният орган при постановяване на акта си е допуснал съществени нарушения на административно - процесуалните правила.

Разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ изрично предвижда предоставяне на информацията в случаите на надделяващ обществен интерес. По смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на задължените субекти. От предмета на искането е видно, че заявителят цели именно да си състави мнение за отчетността на задължените субекти. Преценката за наличието на надделяващ обществен интерес лежи върху административния орган, съобразно принципа на служебно начало и задължението му за изясняване на фактите и обстоятелствата съобразно текста на чл. 35 от АПК. Видно от данните по делото обаче, той не е изложил мотиви в тази насока. Ето защо твърдението в касационната жалба за липса на надделяващ обществен интерес представлява посочване на нови фактически и правни основания на оспорения административен акт за пръв път с касационната жалба, което не е допустимо. Законосъобразни са доводите на АССГ, че административният орган е следвало да извърши тази преценка при издаване на административния акт и да изложи мотивите си в него.

Неоснователно е и твърдението на касатора относно преценката на съда досежно

предоставяне на информация, съставляваща част от преписка, в която има документи с гриф за сигурност. По смисъла на чл. 37, ал.1, т.1 от ЗДОИ основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна. Съгласно чл. 37, ал. 2 от ЗДОИ в случаите по ал. 1 административният орган следва да представи частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Видно от данните по делото в становище изх. № 03-07-893/27.01.2015 г. от ръководителя на Главния инспекторат е посочено изрично че „докладът от проверката не е маркиран с гриф за сигурност, тъй като в него не е отразена информация, подлежаща на класифициране /с изключение на данните за номера на доклада на председателя на ДАНС/. Твърдението, че независимо от липсата на гриф за сигурност докладът не следва да се предоставя тъй като е неразделна част от преписка с гриф за сигурност, не намира законова опора.

Предвид изложеното решението като правилно следва да бъде оставено в сила, а с оглед изхода на делото няма възможност за присъждане на претендираното от касатора юрисконсултско възнаграждение

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2, пр.1 АПК Върховният административен съд, пето отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3007/29.04.2015 г. по адм. дело № 10101/2014 г. на Административен съд София–град.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Анна Димитрова

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Илияна Дойчева

/п/ Мариета Милева